

TAHEREH MAFI

ELIBEREA ZĂ-MĂ ELIBEREA ZĂ-MĂ

CARTEA A DOUA
DIN SERIA
ATINGEREA LUI JULIETTE

Traducere din limba engleză de
SHAUKI AL-GAREEB

CORINT
BOOKS

—2019—

UNU

Astăzi, lumea ar putea fi un ou prăjit.

Uriașa bilă galbenă s-ar putea revărsa în nori, lichidă și densă și tulbure pe cel mai albastru cer, luminoasă cu speranțe reci și promisiuni false legate de amintiri dragi, familii adevărate, mese copioase, grămezi de clătite înecate în sirop de arșar, așezate pe o farfurie într-o lume care nu mai există.

Sau poate că nu e așa.

Poate că astăzi e întuneric și umezeală, iar vântul șuierător e atât de aspru, încât bărbaților le jupuiește pielea de pe încheieturile degetelor. Poate că ninge, poate că plouă, nu știu, poate că e frig sau plouă cu grindină sau e un uragan care se transformă într-o tornadă și pământul se despică pentru a face loc greșelilor noastre.

Habar n-am.

Nu mai am fereastră. Nu mai pot vedea exteriorul. În sângele meu sunt minus un milion de grade și sunt îngropată la 15 metri sub pământ, într-o sală de antrenament care acum a devenit al doilea cămin al meu. Mă zgâiesc în fiecare zi la acești patru pereți și îmi reamintesc că *nu sunt o prizonieră nu sunt o prizonieră nu sunt o prizonieră*, dar, uneori, temerile din trecut îmi brăzdează pielea și nu reușesc să mă eliberez de claustrofobia care mă apucă de gât.

Când am ajuns aici, am făcut o mulțime de promisiuni.

Acum nu mai sunt atât de sigură. Acum sunt îngrijorată. Acum mintea mea e o trădătoare, deoarece gândurile mele se dau jos din pat în fiecare dimineață, cu ochi fulgerători și palme transpirate și chicoteli agitate care sălășluiesc în pieptul meu, cresc în pieptul meu, amenință să explodeze în pieptul meu, iar apăsarea se încordează și se încordează și se *încordează*

Viața de-aici nu e ceea ce mă așteptam să fie.

Noua mea lume e gravată în bronz roșu, pecetluită în argint, înecându-se în mirosurile de piatră și oțel. Aerul e rece, saltelele sunt portocalii; luminile și întrerupătoarele bipăie și pâlăpăie, electronice și electrice, neon orbitor. Aici e mereu agitație, agitația trupurilor, agitația sălilor pline de șoapte și strigăte, mersuri tropăite și pași ușori. Dacă ascult cu atenție, pot auzi sunetele de creiere care lucrează și frunți care sunt ciupite și degete ce lovesc bărbiile și buzele și sprâncenele încruntate. Ideile sunt cărate în buzunare, gândurile stau pe vârfurile tuturor limbilor; ochii sunt mijiți a concentrare și plănuiesc cu atenție lucruri de care ar trebui să fiu interesată.

Dar nimic nu funcționează, iar toate părțile mele sunt stricate.

Se presupune c-ar trebui să-mi valorific Energia, a spus Castle. Harurile noastre sunt diferite forme de Energie. Materia nu e niciodată creată sau distrusă, mi-a spus el, iar când lumea noastră s-a schimbat, la fel s-a întâmplat și cu Energia din ea. Abilitățile noastre sunt luate din univers, din alte materii, din alte Energii. Noi nu suntem niște anomalii. Noi suntem inevitabilități ale manipulărilor perverse de pe

Pământul nostru. Energia noastră a venit de undeva, a mai spus el. Și acel undeva se află în haosul care ne înconjoară.

Are logică. Îmi aduc aminte cum arăta lumea când am părăsit-o.

Îmi amintesc cerurile furioase și succesiunea apusurilor care se prăbușeau sub lună. Îmi amintesc pământul crăpat și tufișurile care zgârie și plantele care erau cândva verzi și care acum sunt aproape maronii. Mă gândesc la apa pe care n-o putem bea și la păsările care nu zboară și cum civilizația umană a fost redusă la un simplu șir de forturi întinse peste ceea ce a mai rămas din pământul nostru devastat.

Această planetă este un os rupt care n-a călcat bine, o sută de bucăți de cristal lipite laolaltă. Am fost spulberați și reconstruiți, ni s-a spus să facem un efort în fiecare zi și să ne prefacem că încă funcționăm cum trebuie. Dar e o minciună, totul e o minciună.

Eu nu funcționez normal.

Eu nu sunt decât consecința catastrofei.

2 săptămâni s-au prăbușit lângă drum, abandonate, deja uitate. Mă aflu de 2 săptămâni aici, iar în acest timp mi-am stabilit locuința într-un pat făcut din coji de ouă, întrebându-mă când se vor strica anumite lucruri, când voi fi eu prima care le va strica, întrebându-mă când se vor face praf și pulbere. După aceste 2 săptămâni ar fi trebuit să fiu mai fericită, mai sănătoasă, să dorm mai bine și mai liniștită în acest loc sigur. În schimb, îmi fac griji pentru ceea ce se va întâmpla ~~când~~ dacă nu voi înțelege această situație, dacă nu-mi voi da seama cum trebuie să mă antrenez, dacă voi răni pe cineva ~~din~~ ~~din~~ din greșală.

Ne pregătim pentru un război sângeros.

De aceea mă antrenez. Încercăm cu toții să ne pregătim pentru a-l înfrânge pe Warner și pe oamenii lui. Pentru a câștiga bătălie cu bătălie. Pentru a le arăta cetățenilor lumii noastre că încă mai există speranță – că ei nu trebuie să accepte lucrurile impuse de Restaurație și să devină sclavii unui regim care nu vrea decât să-i exploateze pentru putere. Iar eu am acceptat să lupt. Să fiu războinică. Să-mi folosesc puterea, deși nu eram convinsă că e bine. Dar gândul de a atinge pe cineva îmi stârnește o mulțime de amintiri, de sentimente, un val de putere pe care-l experimentez doar când intru în contact cu o piele care nu e imună la a mea. E un iureș al invincibilității; un soi de euforie chinuită; un val de ardoare care îmi inundă fiecare por din trup. Nu știu ce efecte va avea asupra mea. Nu știu dacă pot avea încredere în mine să mă bucur de durerea altei persoane.

Tot ce știu este că ultimele cuvinte ale lui Warner sunt captive în pieptul meu și nu sunt în stare să scot afară răceala sau adevărul care îmi hăcuiește gâtul.

Adam nu știe că Warner mă poate atinge.

Nimeni nu știe.

Se presupune că Warner ar fi trebuit să fie mort. Se presupune că Warner ar fi trebuit să fie mort deoarece se presupune că eu l-am împușcat, dar nimeni n-a presupus că eu ar trebui să știu cum se folosește un pistol, iar acum presupun că Warner a venit să mă găsească.

A venit să lupte.

Pentru mine.

TREIZECI ȘI CINCI

Apare în ușa aflată în celălalt capăt față de locul în care mă aflu eu acum și arată exact așa cum mi-l amintesc. Păr auriu și ten perfect și ochi prea luminoși pentru nuanța lor spălăcită de smarald. Are un chip extraordinar de chipeș, unul pe care, îmi dau seama acum, l-a moștenit de la tatăl lui. E genul acela de chip în care nimeni nu mai crede; linii și unghiuri și o simetrie care e aproape jignitoare în perfecțiunea ei. Nimeni n-ar trebui vreodată să-și dorească un asemenea chip. E un chip menit pentru probleme, pentru primejdie, pentru un debușeu care să compenseze cu vârf și îndesat excesul pe care l-a furat de la un naiv.

E exagerat.

E prea mult.

Mă sperie.

Negrul, verdele și auriul par să fie culorile lui. Costumul lui negru ca noaptea e croit pe silueta lui, slabă, dar musculoasă, contrabalansat de albul orbitor al cămășii de dedesubt și completat de cravata neagră, simplă, legată la gât. Stă drept, înalt, impasibil. Pentru oricine altcineva ar putea părea impozant, chiar și cu brațul drept încă atârnat într-o eșarfă. E genul acela de băiat care a fost învățat doar să fie bărbat, căruia i s-a spus să-și șteargă conceptul copilăriei din așteptările de la viață. Buzele lui nu îndrăznesc să zâmbească, fruntea lui nu face cute în momente dificile.

A fost învățat să-și disimuleze emoțiile, să-și ascundă gândurile de lumea aceasta și să nu aibă încredere în nimeni și nimic. Să obțină ce-și dorește, indiferent prin ce metode. Văd asta limpede.

Însă mie îmi pare diferit.

Privirea lui e prea grea, ochii lui prea profunzi. Expresia lui e plină de ceva ce nu pot recunoaște. Se uită la mine de parcă am reușit s-o fac, de parcă l-am împușcat în inimă și i-am spulberat-o, de parcă l-am lăsat să moară după ce mi-a spus că mă iubește și am refuzat să cred că așa ceva era cu putință.

Iar acum văd în el diferența. Văd ce s-a schimbat.

Nu se străduiește deloc să-și ascundă emoțiile față de mine.

Plămânii mei sunt mincinoși, prefăcându-se că nu se pot umfla doar ca să râdă pe seama mea, iar degetele mele trepidează, chinuindu-se să evadeze din închisoarea oaselor mele, ca și când au așteptat 17 ani ca să zboare.

Evadează! e ceea ce-mi spun degetele.

Respiră! e ceea ce-mi spun eu.

Warner copil. Warner ca fiu. Warner ca băiat care are cunoștințe limitate despre propria-i viață. Warner cu un tată care îi va da o lecție prin omorârea singurului lucru pentru care a fost dispus vreodată să implore.

Warner ca ființă umană mă îngrozește mai mult decât orice altceva.

Comandantul suprem e impacientat.

— Ia loc! îi spune fiului său, făcând semn spre canapeaua pe care stă și el.

Warner nu-mi adresează niciun cuvânt.

Ochii lui sunt lipiți de fața mea, de trupul meu, de hamul prins de pieptul meu; privirea lui zăbovește pe gâtul meu, pe semnele pe care cu siguranță tatăl lui le-a lăsat în urmă, și văd mișcarea din gâtul lui, văd cât de greu îi e să înghită priveliștea din fața lui înainte să-și desprindă într-un final privirea și să pășească în camera de zi. Seamănă extrem de tare cu tatăl său, încep eu să-mi dau seama. Felul în care merge, felul în care arată în costum, felul în care e atât de meticulos în privința igienei personale. Și totuși, n-am nicio îndoială că îl detestă pe bărbatul pe care eșuează atât de jalnic în a nu-l imita.

— Așadar, aș dori să știu, zice supremul, cum, mai exact, ai reușit să evadezi. Se uită la mine. Sunt deodată curios, iar fiul meu nu mi-a înlesnit deloc extragerea acestor detalii.

Clipesc spre el.

— Spune-mi, zice. Cum ai evadat?

Sunt derutată.

— Prima sau a doua oară?

— De două ori! Ai reușit să evadezi de două ori! Râde cu poftă acum; își lovește genunchiul. Incredibil! Ambele dăți, atunci. Cum ai reușit să scapi în ambele dăți?

Mă întreb de ce trage de timp. Nu înțeleg de ce vrea să stea la taclale când atâția oameni așteaptă un război, și sper din tot sufletul ca Adam, Kenji, Castle și toți ceilalți să nu fi murit de frig afară. Și cu toate că nu am un plan, am o bănuială. Am impresia că ostaticii noștri s-ar putea să fie ascunși în bucătărie. Așa încât mă gândesc să-i cânt în strună o vreme.

Îi spun că am sărit pe geam prima oară. Și că l-am împușcat pe Warner a doua oară.

Supremul nu mai zâmbește.

— L-ai *împușcat*?

Arunc o privire spre Warner și văd că ochii lui încă sunt fixați ferm pe fața mea, cu gura încă în niciun pericol de a se mișca. Habar n-am ce gândește și deodată sunt atât de curioasă, încât vreau să-l provoc.

— Da, spun eu, întâlnind privirea lui Warner. L-am împușcat. Cu pistolul lui.

Și brusca încordare din maxilarul lui, ochii care cad pe mâinile pe care le strânge prea tare în poală – arată de parcă și-a smuls glonțul din trup cu cele 5 degete ale lui.

Supremul își trece o mână prin păr, se freacă pe bărbie. Observ că pare neliniștit pentru prima oară de când am sosit și mă întreb cum e cu puțință să nu știe cum am evadat.

Mă întreb ce anume i-o fi spus Warner în legătură cu rana de glonț din brațul lui.

— Cum te cheamă? îl întreb înainte să mă pot răzgândi.

N-ar trebui să pun întrebări tâmpite, însă nu-mi place deloc că îi spun întruna „supremul”, de parcă ar fi cine știe ce entitate de neatins.

Tatăl lui Warner se uită la mine.

— Cum mă cheamă *pe mine*?

Încuviințez din cap.

— Poți să-mi spui Comandantul Suprem Anderson, zice el, încă derutat. Ce importanță are asta?

— *Anderson*? Dar credeam că numele tău de familie e Warner.

Credeam că avea un prenume pe care îl puteam folosi pentru a-l deosebi de acel Warner pe care am ajuns să-l cunosc prea bine.

Anderson inspiră adânc, aruncând o privire dezgustată spre fiul său.

— Categorie *nu*, îmi spune. Fiul meu a crezut că e o idee bună să adopte numele de familie al mamei lui, întrucât acesta e exact acel tip de lucru stupid pe care l-ar face el. Greșeala, spune el pe un ton aproape proclamativ, pe care o face mereu, iar și iar – permițând sentimentelor să stea în calea *îndatoririi* lui –, e jalnică, spune el, scuipând în direcția lui Warner. Motiv pentru care, oricât mi-aș dori să te las să trăiești, draga mea, mă tem că reprezinți o dis-tragere prea mare pentru el. Nu-i pot permite să protejeze o persoană care a încercat să-l *omoare*. Clatină din cap. Nici nu-mi vine să cred că trebuie să port această conversație. Ce rușine s-a dovedit el a fi!

Anderson bagă mâna în buzunar, scoate un pistol și îl îndreaptă spre fruntea mea.

Se răzgândește.

— M-am săturat să strâng mereu după tine! latră el la Warner, apucându-l de braț și ridicându-l de pe canapea.

Își împinge fiul în fața mea și îi apasă arma în mâna sănătoasă.

— Împușc-o! îi poruncește el. Împușc-o chiar acum!

Exclusiv în această ediție,
citește în continuare

FRÂNGE-MĂ

O NOVELĂ
DIN SERIA
ATINGEREA LUI JULIETTE

Traducere din limba engleză de
SHAUKI AL-GAREEB

FRÂNGE-MĂ

În timp ce Punctul Omega se pregătește să lanseze un atac asupra soldaților Restaurației instalați în Sectorul 45, gândurile lui Adam sunt departe de bătălia ce stă să vină. Încă nu și-a revenit după despărțirea de Juliette, se teme pentru viața prietenului său Kenji și e la fel de îngrijorat ca întotdeauna pentru siguranța fratelui său, James. Tocmai când Adam începe să se întrebe dacă această viață e pentru el, sună alarma. E vremea de război.

Pe câmpul de luptă, se pare că șansele sunt de partea lor – dar eliminarea lui Warner, nou-descoperitul frate vitreg al lui Adam, nu va fi atât de ușoară. Restaurația nu poate tolera o revoltă, și soldații ei vor face tot ce le stă în putință pentru a distruge opoziția... inclusiv să-i omoare pe toți cei la care Adam a ținut vreodată.

UNU

— Addie? Addie, trezește-te! *Addie...*

Mă rostogolesc cu un geamăt și mă întind, în vreme ce mă frec la ochi cu podul palmelor. E prea devreme pentru rahatul ăsta.

— Addie...

Pe jumătate adormit, îl apuc pe James de guler și-l trag spre mine, vârându-i capul sub pătură. El strigă și eu râd, și îl înfășor în așternut până ce nu mai poate ieși din el.

— Încetaaaaazăăă! scâncește el, lovind cu pumnișorii în așternut. Addie, lasă-mă să ies...

— Hei... de câte ori te-am rugat să nu-mi mai spui așa?

James încearcă să-mi tragă un pumn prin pătură. Îl ridic și-l răsucesc în brațele mele, iar el țipă, lovind sălbatic cu picioarele.

— Ești atât de rău! strigă el, zvârcolindu-se în strânsoarea mea. Dacă ar fi Kenji aici, nu te-ar lăsa...

La asta, încremenesc, și James o simte. Se liniștește în brațele mele, iar eu îi dau drumul. Reușește să se descâlcească din așternutul meu și ne privim lung.

James clipește. Buza de jos îi tremură și și-o mușcă.

— Știi dacă e bine?

Clatin din cap.

Kenji se află în continuare în aripa medicală. Nimeni nu știe încă ce s-a întâmplat cu adevărat, dar oamenii vorbesc. Șoptesc.

Privesc spre perete. James vorbește în continuare, dar sunt prea căzut pe gânduri pentru a fi atent.

Mi-e greu să cred că Juliette ar putea să rănească pe cineva așa.

— Toată lumea spune că el a plecat, zice James acum.

Pe asta o aud.

— Poftim?! Mă întorc spre el, alarmat. Cum?

James dă din umeri.

— Nu știu. Oamenii zic c-a evadat din camera lui.

— Despre ce vorbești? Cum ar fi putut să evadeze din camera lui...?

James ridică din nou din umeri.

— Cred că nu mai voia să stea pe-aici.

— Dar... ce? Mă schimonosesc, confuz. Asta înseamnă că se simte mai bine? Ți-a spus cineva că se simte mai bine?

James se încruntă.

— Vrei să se simtă mai bine? Credeam că nu-l placi.

Oftez. Îmi trec o mână prin părul de la spate.

— Firește că-l plac. Știu că nu ne înțelegem mereu, dar e cam înghesuială pe-aici, iar el are tot timpul o grămadă de păreri afurisite...

James îmi aruncă o privire ciudată.

— Deci... nu vrei să-l omori? Mereu spui că vrei să-l omori.

— Nu vorbesc serios când zic chestii din astea. Încerc să nu-mi dau ochii peste cap. Noi doi suntem prieteni de mult. Chiar îmi fac griji pentru el.

— OK, zice James precaut. Ești ciudat, Addie.

Nu mă pot abține să nu râd un pic.

— De ce sunt ciudat? Și, hei, nu-mi mai spune Addie – știi cât de mult urăsc asta...

— Da, și tot nu știu de ce, mi-o taie el. Mama mereu îți spunea Addie...

— Da, păi mama a murit, nu-i așa?

Tonul mi-a devenit dur. Pumnii mei sunt încheștați. Și când văd privirea lui James, îmi pare rău imediat c-am fost atât de aspru. Îmi desfac pumnii. Inspir adânc.

James înghite anevoie.

— Îmi pare rău, zice el încet.

Încuviințez din cap și-mi mut privirea.

— Da. Și mie. Îmi trag un tricou peste cap. Deci Kenji a plecat, ha? zic. Nu pot să cred că pur și simplu ar pleca așa.

— De ce ar pleca Kenji? întreabă el. Parc-ai spus că nici măcar nu știi dacă el a...

— Dar credeam că *tu* ai spus...

Tăcem. Ne uităm unul la altul.

James e primul care vorbește.

— Am spus că *Warner* a plecat. Toată lumea zice c-a evadat aseară.

Numai ce-i aud numele și îmi sare țandăra.

— Stai aici, îi spun, întreptând un deget spre el și înșfăcându-mi bocancii.

— Dar...

— Să nu te miști până ce nu mă întorc! strig eu înainte să țâșnesc pe ușă.

Ticălosul ăla! Nu pot să cred!

Bat cu pumnii la ușa lui Castle când Ian mă zărește în drumul lui pe culoar.

— Nu-i acolo, zice el, continuând să meargă.

Îl prind de braț.

— E adevărat? Warner chiar a fugit?

Ian oftează. Își vâără mâinile în buzunare. Într-un final, încuviințează din cap.

Vreau să trag un pumn în perete.

— Mă duc să mă pregătesc, zice Ian, îndepărtându-se. Și tu ar trebui s-o faci. Plecăm după micul dejun.

— Vorbești serios?! spun eu. Încă mergem la luptă – chiar și cu tot rahatul ăsta care se petrece?

— Firește că mergem! se răstește Ian. Știi că nu mai putem aștepta nici măcar o clipă. Supremul n-o să-și amâne planurile de a lansa un atac asupra civililor. E prea târziu pentru a da înapoi acum.

— Și cum rămâne cu Warner? întreb eu. N-o să încercăm să-l găsim?

— Poate. Ian ridică din umeri. Vezi dacă poți să-l găsești pe câmpul de luptă.

— Iisuse!

Sunt atât de mânios, încât de-abia mai pot să văd limpede în fața ochilor.

— Îmi vine să-l omor pe Castle fiindcă a permis să se întâmple asta... fiindcă a fost atât de-al naibii de blând cu el...

— Calmează-te, omule! mi-o taie Ian. Avem alte probleme pe cap. Și, hei – mă apucă de umăr și se uită în ochii mei –, nu ești singurul care-i furios pe Castle. Dar acum n-avem timp de asta.

Îi împing deoparte mâna, îi arunc o privire urâtă și pornesc pe culoar.